

❧ Hoofdstuk 1 ❧

Ik heb wel eens gehoord dat meisjes geen geheim kunnen bewaren. Daar klopt niks van; dat hebben we wel bewezen. Wij hebben óns geheim immers jarenlang bewaard, al sinds we in Piscul Dracului zijn komen wonen en op weg naar het Andere Rijk toevallig zijn gestruikeld. Niemand wist ervan: vader niet, onze huisvrouwster Florica en haar man Petru niet, oom Nicolae, tante Bogdana en hun zoon Cezar niet. We hebben de poort gevonden toen Tati zeven was en ik zes, en sindsdien zijn we er bijna elke maand doorheen gegaan: negen jaar lang elke Vollemaan. Dankzij een grendel op onze slaapkamerdeur en het excuus dat mijn zus Paula soms slaapwandelt, konden we onze afwezigheid goed verbergen.

Natuurlijk was het niet helemaal alleen ons geheim, want Gogu wist het. Maar zelfs als kikkers konden praten, zou Gogu het nooit hebben verklapt. Vanaf het moment dat ik hem, lang geleden, heb gevonden, toen hij in zijn eentje versuft en gewond ineengedoken in het woud zat, wist ik dat ik niemand op de hele wereld meer kon vertrouwen dan hem.

Het was de dag van Vollemaan. In de slaapkamer lagen onze ochtendjassen en schoenen al klaar, met de kammen, tassen en haarlinten ernaast. Nu zou niemand er meer aankomen totdat iedereen in het hele huis veilig in bed lag. Gelukkig gebeurde het haast nooit dat Florica kwam, want onze kamer lag boven aan de trap en haar knieën deden zeer bij het traplopen. Ik vroeg me wel af hoeveel Florica wist of had geraden. Ze had vast gemerkt dat we op de avond van Vollemaan altijd stil waren, en uitgeput wanneer we de volgende ochtend voor het ontbijt naar beneden strompelden. Maar als ze al iets wist, heeft ze er nooit iets van gezegd.

Om geen argwaan te wekken, deden we overdag wat we altijd

deden. Paula hielp Florica bij het maken van de *vis-ciorbă*, en Iulia ging naar buiten om Petru te helpen, die zakken graan opsloeg voor de winter. Iulia had een hekel aan het zware werk op de boerderij, maar als je bezig was, ging de tijd tenminste een beetje sneller, zei ze. Tati leerde Stela lezen en schrijven. Ik had die twee gezellig in een warm hoekje van de keuken zien zitten, terwijl ze in een bak met nat zand letters tekenden.

Ik was met vader in de werkkamer en vergeleek een aantal orders met de betalingen in het kasboek. Ik kon goed rekenen en hielp hem wel vaker met zulke karweitjes, want het koopmansbedrijf dat hij samen met zijn neef had, die we oom Nicolae noemden, bezorgde hun veel werk. Gogu zat op het bureau en bemoeide zich nergens mee, hoewel ik een paar keer zijn stille stem opving, de stem die alleen ik kon horen.

Je bent overstuur, Jena.

‘Hm-m,’ mompelde ik, want ik wilde geen gesprek met hem beginnen terwijl vader en zijn secretaris Gabriel allebei in de kamer waren. Mijn familie geloofde niet echt dat ik soms wist wat Gogu dacht. Zelfs mijn zusters, die lang geleden hadden aanvaard dat dit heus geen gewone kikker was, dachten dat ik mezelf voor de gek hield; dat ik mijn eigen woorden in de mond van de kikker legde, als het ware. Ik wist dat dat niet klopte. Ik had Gogu al sinds ik een klein meisje was, en de dingen die hij me vertelde kwamen beslist niet uit mijn eigen hoofd.

Niet verdrietig zijn. Vannacht is het Vollemaan.

‘Ik kan er niks aan doen, Gogu. Ik maak me ongerust. En nu stil zijn, anders hoort vader me.’

Vader probeerde een brief te schrijven. Hij moest telkens hoesten, en tussendoor had hij moeite met ademen. Morgen zou hij op reis gaan, naar de haven van Constanța, met het mildere klimaat van de Zwarte Zeekust. Zijn dokter had hem ronduit verteld dat hij dood zou zijn voordat de eerste knoppen van de eiken opengingen, als hij in zijn huidige toestand nog een winter in Piscul Dracului zou doorbrengen. Wij, vijf zussen, zouden de hele winter voor het huis zorgen. Vanzelfsprekend zou oom Nicolae met de zaak helpen, en Florica en Petru zouden zich om het huis en de boerderij bekommeren. Het was niet de extra verantwoordelijkheid die me dwarszat. Tenslotte ging vader vaak genoeg voor zaken op reis, en hoewel hij nooit zo lang wegging als deze keer, hadden we ons altijd gered. Wat me benauwde, was de gedachte dat we die ochtend misschien voorgoed afscheid hadden genomen.

Tijdens het avondeten waren we allemaal stil. Ik dacht aan wat vader Tati en mij die middag had verteld. Tot dat ogenblik hadden we geen van allen gesproken over de mogelijkheid dat vader aan deze ziekte zou doodgaan, want door het hardop te zeggen, brachten we het onvoorstelbare onder woorden. Maar vader wilde zijn oudste dochters voorbereiden op wat er zou kunnen gebeuren. Hij had uitgelegd dat als hij doodging voordat een van ons was getrouwd en een zoon had gebaard, zowel Piscul Dracului als vaders deel van de zaak naar oom Nicolae zou gaan, want hij was het oudste mannelijke familielid. We moesten nergens over piekeren. Als het allerergste gebeurde, zou oom Nicolae voor ons zorgen.

Het familiehuus van oom Nicolae heette *Vârful cu Negură*, Gure Hoogte. Het was een heel voornaam gebouw, gelegen op een heuvel en omringd door een berken- en dennenbos. Naast de handelsondernemingen die hem rijk hadden gemaakt, had hij een goedlopende boerderij en een houthandel. Toen we klein waren, woonde hij in de handelsstad Braşov, en een bezoek aan *Vârful cu Negură* was altijd een feest voor ons. Het is moeilijk uit te leggen wat ik het leukst vond: het donkere woud, het verboden meer of de opwinding omdat we met onze grote neven konden spelen. Maar wat vader het leukst vond, was overduidelijk. Naast *Vârful cu Negură* lag *Piscul Dracului*, Duivelspiek, een verlaten, bouwvallig kasteel, dat op een hoge uitloper stond en dat hij voor het eerst als jongetje had gezien. Onze vader was een bijzonder man, en vanaf het eerste ogenblik dat hij *Piscul Dracului* onder ogen kreeg, wilde hij er wonen. Er was niemand die de ruïne en het Wildewoud dat erbij hoorde kon erven. Misschien werden de mensen afgeschrikt door de vreemde verhalen die er over het kasteel de ronde deden. De eigenaar was lang geleden gestorven, en Florica en Petru waren al jaren de huisbewaarders. Ze zorgden voor de lege vertrekken en wisten net hun kostje bij elkaar te scharrelen met de kleine boerderij, want het waren hardwerkende, spaarzame mensen.

Vader had lang moeten wachten om zijn droom te kunnen verwezenlijken. Hij had hard gewerkt, was getrouwd, had kinderen gekregen, spullen gekocht en verkocht en heel zuinig geleefd. Toen hij als handelaar in zijden tapijten, berenvellen, specerijen en fijn porselein na zijn reizen genoeg zilver opzij had kunnen leggen, had hij stilletjes een groot bedrag aan een invloedrijke *voivode* betaald. Daarna was hij met oom Nicolae gaan samenwerken en zijn we in *Piscul Dracului* komen wonen.

Ik denk dat moeder liever in Braşov was gebleven, want de verhalen die er over het oude kasteel werden verteld, boezemden haar angst in. Het zag eruit alsof het uit het woud was ontstaan en had op elke hoek allerlei rare uitsteeksels: kleine torentjes, lange overdekte gangen, stompe ronde torens, bogen en vlaggenstokken. De excentrieke edelman die het had laten bouwen, was waarschijnlijk net zo iemand als vader geweest. Er waagde zich haast nooit iemand in de buurt van Piscul Dracului. Diep in het Wildewoud lag een meer dat het Doodwater werd genoemd, hoewel de officiële naam veel mooier was: *Tăul Ielelor*, het Nimfenmeer. Elke familie had wel een duister verhaal over het Doodwater. Wij kregen het onze kort nadat we in het kasteel waren getrokken. Toen ik vijf was, verdronk namelijk mijn neef Costi, de oudste zoon van oom Nicolae, in Tăul Ielelor. Ik was erbij toen het gebeurde. De dingen die de mensen over het meer vertelden, waren echt waar.

Voordat vader ziek werd, hadden Tati en ik nauwelijks over belangrijke zaken nagedacht, zoals wat er met Piscul Dracului zou kunnen gebeuren zonder zoon die het bezit van onze vader kon erven. Mijn oudere zus was een dromer, en voor mezelf had ik een heel andere toekomst in gedachten. Ik zag me samen met mijn vader werken, reizen, handel drijven en iets van de wereld zien. Trouwen en kinderen krijgen kwamen bij mij op de tweede plaats. Met vaders hoestbui nog nagalmend in onze oren, en met zijn bleke gezicht dat ons van achter de tafel aanstaarde, waren ze opeens een angstaanjagende werkelijkheid geworden. Ik herinnerde me dat Bogdana zei dat zestien voor een jonge vrouw de ideale leeftijd was om te trouwen. Tati was al in haar zeventiende jaar en ik was maar één jaar jonger.

Meteen na de maaltijd ging vader naar bed. Hij had zijn eten nauwelijks aangeraakt. De anderen verdwenen naar onze slaapkamer, maar ik wachtte totdat Florica het vuur in het fornuis had getemperd, Petru de voordeur had vergrendeld en ze allebei naar hun slaapvertrek waren gegaan. Toen was de kust veilig. Ik rende de trap op naar onze kamer en zette voorlopig mijn zorgen opzij. Mijn hart bonsde van een opwinding die half vreugde, half angst was. Eindelijk was het zover.

De lange kamer die wij, zusters, samen deelden, had vier ronde ramen van gekleurd glas: zachtpaars, bloedrood, nachtblauw en lichtgroen. Erachter zweefde de vollemaan in de nachthemel. Ik zette Gogu op een plank zodat hij kon kijken en ondertussen verwisselde ik mijn werkjurk voor mijn dansjurk, een groene

waarop mijn kikker bijzonder gesteld was. Paula stak zachtjes de lantaarntjes aan voor onderweg.

Met vijf meiden kan zelfs de grootste slaapkamer te vol lijken. Terwijl Tati de haakjes van mijn jurk dichtdeed, keek ik naar Iulia die voor de spiegel ronddraaide. Ze was inmiddels dertien en begon al hetzelfde welgevormde lichaam te ontwikkelen als onze moeder had gehad. Haar jurk was van grijsblauwe zijde en ze had haar donkere krullen in een haarband met strikjes opgestoken. In de afgelopen jaren waren we erg handig geworden in het verwerken van restanten van vaders transporten. In zijn werk was hij heel goed, maar de aankoop van Piscul Dracului had veel geld verslonden. Nog steeds was hij de schade aan het inhalen, ook al werkte hij nu samen met zijn welvarende neef. Ik kreeg elke dag de kasboeken onder ogen, en het was duidelijk dat we financieel erg krap zaten. Wij zussen moesten dus improviseren. Telkens wanneer er bij een lading iets meer van een bepaalde stof zat dan de klant had besteld, maakten we één nieuwe dansjurk. Ik droeg Tati's afdankertjes en Paula kreeg de mijne. Iulia bofte, omdat zij met haar vollere figuur niet in Tati's of mijn kleren paste. Toch zeurde ze dat ze zo graag een hele garderobe van mooie kleren wilde hebben. Tati kon goed met naald en draad overweg, en ze vermaakte moeders oude spullen zodat ze erin paste. Moeder was er niet meer. We hadden haar verloren toen ons jongste zusje werd geboren. Stela was pas vijf en dus nog makkelijk te kleden.

Paula had de lantaarns aangestoken en knielde nu voor ons kacheltje neer om het vuur te temperen en ervoor te zorgen dat het deurtje goed dichtzat. Paula was ons studiehooft. Terwijl ik alleen een rekenknobbel had, schitterde zij in alle vakken. Eens per maand kwam onze dorpspriester pastoor Sandu naar Piscul Dracului om Paula privéles te geven – ik deed mee met het wiskundeonderdeel – en na afloop ging hij naar huis met een fles van Petru's beste *țuică* in zijn jaszak. De meeste mensen vonden onderwijs voor meisjes zinloos, maar vader had zich nooit iets van de mening van andere mensen aangetrokken. 'Volg je hart' was een van zijn geliefde spreuken.

'Wat is er, Jena?' Paula had gemerkt dat ik naar haar keek. Haar wangen waren rood geworden van de hitte van de kachel, en ze keek me met haar donkere ogen onderzoekend aan. Vanavond droeg ze duifgrijs, met haar bril aan een ketting om haar hals en haar bruine krullen keurig in een vlecht.

'Je ziet er mooi uit, vanavond,' zei ik. 'Jij ook, Stela.' Stela, ons kleintje, had blozende wanggetjes en leek net een vogeltje, een rood-

borstje misschien. Haar haar, even zwart als dat van Tati, was piekerig en zacht. Vanavond droeg ze het opgebonden met roze strikjes die pasten bij de jurk die Tati voor haar had gemaakt. Ze stond bij de eikenhouten kist te springen van opwinding.

‘Hoe zit het met jouw haar, Jena?’ vroeg Tati, terwijl ze mijn laatste haakje dichtdeed. ‘Dat zit helemaal in de war.’

‘Dat geeft niet,’ zei ik, want ik wist dat er toch niemand naar mij zou kijken zolang zij in de buurt was. De jurk van mijn oudste zus was een eenvoudig viooltjesblauw geval dat bij haar ogen paste; haar haar golfde als zwarte zijde over haar rug. Tati had geen sieraden, strikjes of andere versieringen nodig. Ze was zo mooi als een volmaakte wilde bloem. Ik dacht vaak dat de goede fee bij Tati’s geboorte bijzonder gul moest zijn geweest, want ze was gezegend met het soort schoonheid dat alle blikken naar zich toe trekt en stof tot dromen geeft.

Ik deed geen moeite om me op te tuten. Wanneer mensen het over ons gezin van zusters hadden, was Tati altijd de mooie, en als ze mij al zagen staan, noemden ze mij de verstandige of de praktische. Ik had weerbarstig haar, bruin net als dat van Paula, dat niet met zich liet doen wat ik wilde, en mijn ogen hadden een kleur die tussen modder en boomblad in lag. Mijn figuur was rechter en platter dan dat van Iulia, hoewel ik twee jaar ouder was. Het enige opvallende aan mijn groene jurk was het zakje dat ik er voor Gogu op had genaaid, want hij had een schuilplaats nodig wanneer hij moe of van streek was. De enige versiering die ik droeg, was de kikker die op mijn schouder zat. *Je ziet er beeldig uit, Jena. Als een bosvijver op een zomerdag.*

Tati stooft door de kamer om te controleren of onze deur vergrendeld was. Daarna liepen we bij het licht van de lantaarns naar de donkerste hoek van de kamer, de plek waar we ooit bij kaarslicht spelletjes hadden gespeeld en de wonderbaarlijkste ontdekking van ons leven hadden gedaan.

We schoven de zware eikenhouten kist die tegen de muur stond naar voren en zetten onze lantaarns erop, zodat het licht in de alkoof scheen waar de kist had gestaan, een nis die niet eens groot genoeg was om een opgevouwen deken in op te bergen.

‘Schiet op,’ drong Iulia aan. ‘Mijn voeten popelen om te dansen.’

De eerste keer dat we dit hadden gedaan, in de allereerste dagen in Piscul Dracului toen ik pas zes was en Stela nog geboren moest worden, hadden Tati en ik de jongsten vermaakt door schaduwfiguren, konijnen, honden en vlermuizen op de muur te ma-

ken. Op hetzelfde moment dat onze handen tegelijkertijd omhoogkwamen om een bepaald schaduwbeeld op de muur te werpen, hadden we de verborgen wereld van ons woud ontdekt. We weten nog steeds niet of het toeval is geweest of een gave.

Het maakte geen enkel verschil dat we dit al heel vaak hadden gedaan; het vreemde gespannen gevoel was nooit verdwenen. Iedere Vollemaan tintelde ons lichaam van de magie. De lamp scheen op de kale muur. Een voor een strekten we onze handen uit, waarna het schijnsel van de lantaarn de silhouetten op de stenen wierp. Een voor een fluisterden we onze namen:

'Tatiana.'

'Jenica.'

'Iulia.'

'Paula.'

'Stela.'

Tussen de schaduwen van onze uitgestrekte vingers verscheen een vijfpuntige ster. De toegangspoort ging open. De ondiepe alkoof had plaatsgemaakt voor een poortje en een stenen trap die kronkelend naar beneden liep, tot in de diepste diepten van het kasteel. Het was donker, schaduwdonker. De allereerste keer dat het gebeurde, toen we nog met ons vieren waren, grepen we elkaars hand stevig vast en slopen we trillend van opwinding en schrik naar beneden. Voor de anderen was de angst in de loop der jaren weggezakt. Ik zag nu geen spoor van twijfel bij hen, alleen stralende ogen en gretige gezichten. Maar ik voelde het anders. Ik werd met tegenzin door de betovering aangetrokken. Ik ging door de toegangspoort omdat ik vond dat ik móést. Overall om ons heen bevonden zich mysterieuze krachten, en het enige wat zeker was, was dat de krachten van het Wildewoud onvoorspelbaar waren. Merkwaardig genoeg had ik van begin af aan het gevoel dat mijn zusters zonder mij niet veilig waren in het Andere Rijk. Met de lantaarns in onze hand liepen we de wenteltrap naar beneden, met onze lange jurken opgetild en onze schaduwen naast ons dansend op de oude stenen muren.

Het was zo diep dat het leek alsof we naar de bodem van een put afdaalden. Gogu reed op mijn schouder langs de wentelingen van de trap mee, totdat we bij het lange overwelfde pad onderaan kwamen.

'Opschieten!' drong Iulia aan, die vooraan liep.

Onze sloffen schuifelden over de stenen vloer toen we onder het weelderig gebeeldhouwde dak door schoven. Hier waren genoeg waterspuwers, draken en rare beesten om het deftigste ge-

bouw van heel Transsylvanië mee te versieren. Ze klemden zich aan hoeken vast, kronkelden om pilaren heen en hingen aan bogen terwijl ze ons met slimme ogen strak aankeken. Onderaardse mossen kropen over hun hoofden en schouders, waardoor hun hoekige vormen door manteltjes van groen, grijs en bruin werden verzacht. De eerste keer dat we de Beestengalerij zagen, fluisterde Tati: ‘Ze zijn toch niet echt, hè?’ Ik fluisterde terug: ‘Knik ze gewoon vriendelijk toe en blijf doorlopen.’ Zelfs toen al voelde ik aan dat je op zo’n plek minder gevaar liep wanneer je een eerbiedige en beleefde houding aannam.

Onder het lopen voelde ik opeens dat er iets op mijn schouder sprong, aan de kant waar Gogu niet zat, waar het zich vastklampte. Scherpe klauwen prikten door de zachte stof van de groene jurk in mijn huid. Het wezentje deed zijn best om er als een kikker uit te zien. Het rolde zijn lange staart op en keek met uitpuilende ogen en steelse blikken naar Gogu.

De kikker werd nerveus. *Indringer*.

Het wezentje stak zijn gespleten tong uit en siste.

‘Licht uit!’ beval Iulia, en om de beurt dekten we onze lantaarns af. Toen onze ogen aan de plotselinge duisternis gewend waren, doemde er een bleke vlakke voor ons op: het in nevelen gehulde water van een uitgestrekt meer in de maneschijn. Door de ijle wolk zagen we de dansende fakkels van degenen die stonden te wachten om ons bij het laatste stuk van de reis te vergezellen.

‘Joe-hoe,’ riep Iulia, ‘joe-hoe!’

Een voor een gleden de bootjes met hun hoge voorstevens sierlijk uit de mistflarden tevoorschijn. Ze hadden allemaal de vorm van een dier: een zwaan, draak, feniks, bosedend en salamander. In elk bootje stond een gestalte die het vaartuig met behulp van een dunne stok voortbewoog; door af te zetten en op te tillen, af te zetten en op te tillen. Iulia’s roep werd door vijf stemmen beantwoord, allemaal verschillend en allemaal even spookachtig. Onze gidsen waren wat ze waren; de enige menselijke wezens in deze middernachtelijke wereld waren wij.

De bootjes voeren naar de oever, waarna de bootmannen uitstapten om ons erin te helpen. Mijn kikker vond varen niet leuk. Hij begon te beven van angst; een snelle trilling die door zijn hele lichaam trok. Ik was eraan gewend, want het gebeurde elke keer. Ik drukte hem stevig aan mijn borst, en terwijl ik in het bootje stapte, mompelde ik: ‘Niet bang zijn, Gogu, ik heb je vast. We zijn er al bijna.’

Tăul Ielelor: het Doodwater. Dit was de plek waar Costi was

verdrongen. Keer op keer had onze moeder ons gewaarschuwd dat we daar nooit naartoe mochten gaan, omdat we het risico liepen dat het wraakzuchtige elfenvolk dat ons neefje had weggenomen ook ons kwaad zou doen. Toch waren we in het rijk dat voor ons lag altijd, al vanaf de allereerste keer dat de poort zich had geopend, met open armen en een uitnodigende glimlach ontvangen. Desondanks bleef ik voorzichtig; ik was niet zo snel van vertrouwen. Evengoed was het moeilijk te geloven dat ons neefje verdrongen was door een van de figuren die ons bij onze nachtelijke tochten begroetten.

Het volk van het Andere Rijk had zijn eigen naam voor dit uitgestrekte glanzende water. Bij Vollemaan noemden ze het: de Grote Oversteek. Het meerwater strekte zich uit tussen hun wereld en de onze. Zodra we in hun bootjes stapten, werden we in de betovering van hun rijk gevangen.

In het Andere Rijk waren tijd en afstand niet wat ze leken. In onze wereld was het een flink eind lopen van Piscul Dracului naar het Doodwater: een hele expeditie. Gogu en ik hadden die verboden reis vaak gemaakt, want het meer was onweerstaanbaar voor ons. Maar bij Vollemaan was de wandeling naar Tăul Ielelor veel korter. Bij Vollemaan was alles anders, alles was ondersteboven en achterstevoren. Deuren die op andere dagen gesloten waren, gingen open; degenen voor wie de mensenwereld bang was, werden vrienden. De Grote Oversteek was een toegangspoort: geen dreiging, maar een belofte.

In het Andere Rijk was het heel makkelijk om de tijd uit het oog te verliezen. Je vergat al snel waar je was en waar je vandaan kwam. Het was het vertrouwde woud waar Petru op onze boerderij werkte, oom Nicolae dennenbomen kapte om het hout te verkopen en neef Cezar in de herfst op jacht ging. Het was hetzelfde woud, maar toch anders. Voorbij de Grote Oversteek kwamen we in een rijk dat zich in dezelfde tijd en op dezelfde plaats bevond als onze wereld, met dezelfde bomen, heuvels en rotsen. Maar mensen konden er niet komen, behalve de paar geluksvogels die een toegangspoort met een sleutel vonden. Het woudvolk leefde er naar zijn eigen wetten, die heel anders waren dan die van onze mensenwereld. Dat wist iedere oude man of vrouw die verhalen kon vertellen. Er waren legenden over mannen die door een poort waren gegaan en een nacht onder de woudbewoners hadden doorgebracht. Toen ze terugkwamen, was het honderd jaar later en waren hun vrouwen en kinderen allang dood en begraven. Er gingen geruchten over mensen die naar elfenfeesten wa-

ren gegaan en volslagen gek waren geworden. Toen ze naar de mensenwereld terugkeerden, liepen ze versuft in het woud rond totdat ze van de kou of van honger en dorst stierven. Weer andere verhalen gingen over mensen die het woud in waren gelopen en domweg waren verdwenen.

Kortom, hoewel we geloofden dat zulke rampspoed óns nooit zou overkomen, – de mensen van het Andere Rijk verzekerden ons immers voortdurend dat ze ons graag mochten en we welkom waren – hadden we voor alle zekerheid een aantal regels ingesteld. Als er iets misging, moesten de anderen onmiddellijk naar Tati of mij toe gaan, en ze moesten ons zonder meer gehoorzamen. Zolang we in het Andere Rijk waren, mocht er niet worden gegeten of gedronken, afgezien van slokjes water uit de veldfles die een van ons altijd van thuis meebracht. Niemand mocht de Dansweide verlaten, hoe verleidelijk het ook was om in het maanlicht langs de bekoorlijke paden door het woud te dwalen. We moesten op elkaar letten en elkaar beschermen. En wanneer Tati of ik zei dat het tijd was om naar huis te gaan, moest iedereen zonder mopperen meegaan. Die regels hadden ons negen jaar lang elke Vollemaan beschermd. Ze waren een gewoonte geworden.

De bootjes gleden over de Grote Oversteek. Toen we voorbij een bepaald punt kwamen, klonk er opeens zachte, lieflijke muziek. Zwermen stralende wezentjes die niet echt vogels, insecten of elfjes waren, schoten omlaag en vlogen weer omhoog, bleven zweven en doken om ons heen, alsof ze een levende vlag waren die ter ere van onze komst werd uitgehangen. Naast onze bootjes zwommen onderwaterwezens met grote, lichtgevende ogen en lange handen, vederachtige staarten en een glimmende groenblauwe huid. Velen woonden in of aan Tăul Ielelor: grillige zwimmers die op sprietige planten leken, met hun blikken altijd omhoog, naar de oppervlakte, gericht; de bekoorlijke bleke figuren van de *Iele*, naar wie het meer was genoemd, die vanaf de oever, een eilandje of een overhangende wilg hun sierlijke witte armen uitstrekten. Als er een onvoorzichtige man uit onze wereld voorbijkwam, zouden ze proberen hem voorgoed van zijn pad af te lokken. Toen we de andere oever naderden, kwam een aantal kleine mensjes vanaf de mini-eilandjes naar ons toe geroeid om zich bij ons aan te sluiten in een deinende vloot van bootjes gemaakt van notendoppen, dorre bladeren en de afgeworpen rugschilden van kevers. Aan de overkant hielp mijn begeleider, die een meter lang en bijna even breed was en een rode baard tot aan zijn laarzen had, me met uitstapen, waarna hij een diepe buiging voor me maakte.

‘Dank u,’ zei ik, terwijl de waterspuwer lenig van mijn schouder af sprong en het struikgewas inrende.

‘Graag tot uw dienst, vrouwe Jenica. Maar ik verwacht er wel iets voor terug, hoor.’

‘De eerste dans is vanzelfsprekend voor u, jongheer Anatolie,’ zei ik.

De dwerg grinnikte, waarbij in zijn voortanden enkele diamantjes waren te zien. ‘Ik ben aan u gewaagd, jongedame. U zult merken dat ik een veel betere partner ben dan dat glibberige vriendje van u. Hij heeft als een riet; hij zou de horlepiep nog niet herkennen als hij erover struikelde.’

Prompt hield Gogu op met sidderen. Ik kon zijn opgekropte irritatie haast voelen.

‘U hebt hem van zijn stuk gebracht,’ zei ik. ‘Kickers hebben ook gevoelens, hoor.’

De dwerg maakte opnieuw een buiging. ‘Pardon, ik bedoelde er niets mee,’ zei hij, terwijl hij Gogu strak aankeek. ‘Het wordt vast een interessante nacht. We hebben bezoek. Nachtvolk uit de bossen in het oosten.’

Een vlaag van angst schoot door me heen, en ik bleef meteen staan. Voor ons uit verdwenen mijn zusters en hun begeleiders langs het brede pad dat met bladeren was bezaaid. Ze liepen onder hoge bomen door achter de zoete tonen van een fluit aan. De takken waren versierd met gekleurde lichtjes in de vorm van vogels, kevers en bloemen. ‘Nachtvolk?’ papegaaide ik met trillende stem. Flarden van duistere verhalen gingen door mijn hoofd, verhalen over bloed en geweld, over gruweldaden en verschrikkelijke vergeldingen.

‘Niets om u druk om te maken,’ zei Anatolie zorgeloos.

‘Jawel!’ sputterde ik tegen. ‘Florica, die voor ons werkt, zegt dat ze ’s nachts komen om de mensen in hun bed te bijten. Ze zegt dat ze uitsluitend mensenbloed drinken.’ Mijn zusters waren al te ver doorgelopen om hen terug te roepen.

‘Is dat soms de Florica die zei dat alle dwergen leugenaars en dieven zijn?’ vroeg Anatolie. Hij stond wijdbeens en met zijn handen op zijn heupen. Zijn mantel kwam tot aan zijn enkels. De voering leek van berenvacht te zijn.

‘Ja,’ antwoordde ik.

‘De Florica die u waarschuwde om niet te dicht bij het Doodwater te komen, omdat u anders in het betoverde visnet van Drăguța de bosheks zou worden opgehaald?’

‘Ja, maar... maar iedereen zegt dat het Nachtvolk...’ Ik zweeg.

Anatolie had gelijk. Als ik nog nooit een van hen had ontmoet, was het niet eerlijk om ze op grond van de verhalen te beoordelen.

‘U en uw zusters zijn hier volkomen veilig,’ zei de dwerg toen we weer doorliepen. ‘Heeft de boskoningin jullie niet de afgelopen negen jaar elke Vollemaan toestemming gegeven om haar feesten te bezoeken? Heus, als haar bescherming niet voor jullie alle vijf gold, zouden jullie nu niet hier zijn.’

‘Dit bevalt me helemaal niet. Wat bedoelt u precies?’ Ik vroeg me af of hij bedoelde dat ons anders hetzelfde lot zou hebben getroffen als de domme mensen uit de verhalen: dood, gek of verdwenen.

‘Zolang Ileana koningin van het Wildewoud is, zal het Nachtvolk jullie met rust laten,’ beloofde Anatolie. ‘Dat kan ik u verzekeren.’

‘Dank u,’ zei ik, maar ik had zo mijn twijfels. Ik kon me niets goeds over de Nachters herinneren en ik voelde er weinig voor om ooit een van hen te ontmoeten. Ze waren nog nooit naar de Dansweide in het Wildewoud geweest, tenminste niet toen wij er waren. Ik dacht aan knoflook, zilveren kruisen en alle andere dingen waarmee je zulke gevaarlijke krachten op een afstand kon houden. Ik had helemaal niets bij me om mezelf en mijn zusters te beschermen.

Toen we bij de Dansweide kwamen, was het feest al in volle gang. Een kring herfstbomen bood beschutting aan het grastapijt. Aan hun takken hingen nog meer lantaarns, die een warm licht over de vrolijk uitgedoste feestgangers wierpen. Hun japonnen en maskers, gewaden en juwelen vulden de open plek met een bonte werveling van kleur. Erboven voerden wezens hun eigen luchtdansen uit. Sommige zweefden op ragfijne vleugels, andere op kerkende, leerachtige vliezen. Enkele gasten waren zo lang dat ze hun hoofd aan de lantaarns stootten. Andere waren zo klein dat je moest uitkijken om niet op hen te trappen. Ik zag mijn waterspuwer met een gelukzalige grijns op de tak van een hulststruik zitten, terwijl hij op de maat van de muziek met zijn poten zwaaide.

De muzikanten zaten aan de andere kant, op een verhoging onder de grootste eik. De instrumenten waren zoals die van de dorpsfanfare: een fluit, trommel, doedelzak en viool. Toch waren ze niet helemaal hetzelfde, want elk instrument had iets eigenaardigs waardoor het zich onderscheidde. Welke gewone trommel schreeuwt immers dichtregels uit wanneer hij wordt geslagen? Welke fluit

speelt drie deuntjes tegelijk die allemaal goed bij elkaar passen? Wat de doedezakken betreft: die klonken een beetje als de geit die de huid voor de luchtzak had geleverd: klaaglijk en door-dringend. De vioolklank verhief zich als een leeuwerik. Het ge-luid van deze fanfare was bedwelmend voor de oren, het soort meeslepende muziek, waarvan een dorpsmuzikant droomt en die hij misschien hooguit één keer in zijn leven uit zijn instrument weet te krijgen. De muziek deed de voeten sneller bewegen, de pols versnellen en liet gezichten blozen. Hij liet harten bonzen en ontlokte zelfs aan de somberste monden een glimlach. Het was muziek die ons nog dagen nadat Vollemaan voorbij was en we al-lang weer uit het Andere Rijk waren vertrokken, in onze dromen zou achtervolgen.

Iulia was er al, met wapperende donkere haren en een brede glimlach op haar gezicht. Tati danste minder uitbundig, met haar hand in die van de grote Grigori, een indrukwekkende figuur met lange, donkere krullen. Er werd beweerd dat hij familie was van Drăguța, de bosheks.

Paula danste niet. Zij was meteen naar haar vertrouwde groep-je vrienden gegaan: heksen, sterrenwichelaars en waarzeggers in lange, gerafelde gewaden en ijle mantels. Allemaal droegen ze een hoed: een met sterren versierd hoog puntig geval, een geleerde vil-ten baret, of een mysterieuze donkere kap. Ze zaten rond de ta-fel onder de bomen, zoals altijd in verhit gesprek verwickeld, aan-gewakkerd door een eindeloze voorraad țuică. Paula zat druk gebarend tussen hen in, terwijl ze de een of andere theorie ver-duidelijkte.

Stela was bij de kleinste mensen, achterin bij de muzikanten. Ze stonden in een dubbele kring en dansten zigzaggend hun eigen dans. Sommigen hadden vleugels, anderen hoorns, een enkeling had veren en weer anderen hadden glimmende, juweelachtige schubben. Onder het huppelen kwetterden ze er als een zwerm vogeltjes vrolijk op los, terwijl ze toch elke danspas perfect uit-voerden. Zo waren we allemaal begonnen. Naarmate we ouder werden, werden we telkens door andere veermannen opgehaald, door andere mensen ontvangen en mochten we ons vrijer tussen de menigte bewegen. De Dansweide kende zijn eigen regels.

‘Hallo, Jena!’ riep mijn zusje. Ze zwaaide wild naar me en dook toen weer de kring in.

De nacht verliep altijd volgens een vast patroon. Het feest be-gon met kettingdansen, rondedansen waaraan iedereen kon mee-doen, groot en klein, de stuntels en de sierlijken zij aan zij. Wij

zusters hadden er aan meegedaan sinds we voor het eerst naar het Andere Rijk waren gekomen, toen vriendelijke mensen in alle soorten en maten onze handjes pakten en ons de passen voordeden. Nu hadden we geen hulp meer nodig, want intussen waren we in alle dansen geschoold. Eerst dansten we altijd zij aan zij met onze bootmannen; zij hadden de eer om ons naar het gras tapijt te leiden. In de loop van de avond zou de boskoningin officieel hof houden. Dat was een gelegenheid om nieuwkomers te verwelkomen, verzoeken in te dienen en vragen te stellen. Later zou de muziek veranderen en daarmee ook de stemming onder het publiek. Uiteindelijk zou het ogenblik aanbreken voor de langzame dansen, waarbij de paren in elkaars armen in hun eigen wereldje rondzweefden. Tegen die tijd zouden mijn jongste zusjes moe worden. Daarom zouden we onder de bomen gaan zitten kijken tot de laatste dans, waarbij het hele publiek zich zou verzamelen als eerbewijs aan Vollemaan. Daarna zouden we opnieuw de Grote Oversteek overgaan en naar huis gaan voor weer een maand van hard werken en veel dromen.

Nog voordat ik op het gras stond, begonnen mijn voeten al op de muziek te bewegen. Ik pakte de dwerg bij de hand en we gaven ons enthousiast over aan de horlepiep. Het tromgeroffel deed mijn hart sneller kloppen en de doedelzakken leken iets diep vanbinnen toe te spreken. *Sneller, sneller! Je leeft!* Anatolie greep mijn hand stevig vast terwijl we in het rond renden en sprongen, draaiden en zwierden en onze benen strekten. Gogu had zich in mijn zak teruggetrokken, zodat hij niet kon vallen en door de stampende, hossende menigte onder de voet kon worden gelopen. Na afloop van de dans viste ik hem eruit en zette hem weer op mijn schouder.

‘Alles in orde?’ fluisterde ik.

Ik denk van wel, als je tenminste bedoelt dat ik als een kleedje ben uitgeschud.

Ik keek om me heen terwijl mijn hartslag langzaam weer normaal werd. ‘Waar zijn de Nachters?’ vroeg ik aan Anatolie.

‘Dat komt straks wel. Wacht maar tot de maan hoger staat. Wacht maar totdat u die tussen de takken van de hoogste eiken kunt zien. Dan zult u aan de rand een glimp van hen opvangen.’

‘Dansen ze niet?’

Anatolie grinnikte. ‘Ik durf er mijn zilverstuk tegen een stuk kool om te wedden dat u geen van hen kunt overhalen om naar voren te komen en met u te dansen,’ zei hij. ‘Ze bemoeien zich niet met anderen, die naargeestige magere latten in hun zwarte

mantels. Ze komen niet om zich te amuseren, maar als toeschouwers, om alles in ogenschouw te nemen.'

Uit gewoonte, omdat ik de verstandige zus was, controleerde ik of alles in orde was met de anderen. Aan de overkant van het grasveld zag ik Stela, die nu tikkertje speelde met haar groepje. Degenen die konden vliegen waren duidelijk in het voordeel. Iulia zat in een kring met jonge bosmannen en -vrouwen. Toen ik zulke mensen voor het eerst zag, dacht ik dat het elfen waren, hoewel ze veel langer en eleganter waren dan de kleine figuurtjes uit mijn kinderfantasie, met hun kleren gemaakt van bladeren en spinrag, ranken, boomschors en veren, en hun trekken die verontrustend genoeg net niet helemaal menselijk waren. Paula kon ik niet zien, maar zij zat waarschijnlijk nog aan de tafel met de geleerden.

Er ontstond beroering. Er klonk trompetgeschal en de menigte week uiteen voor een lange, elegante gestalte, gekleed in een gewaad dat van regenboogkleurig gaas leek te zijn gemaakt. Het was Ileana, de gastvrouw van het feest en koningin van het bosvolk, die over de Dansweide schreed om haar aanwezigheid aan te kondigen. Er werd beweerd dat elke vogel van het Wildewoud een veer had geschonken voor haar kroon, die in een weelderige pluim op haar hoofd zat. Haar goudblonde metgezel Marin liep één pas achter haar aan. Deze spectaculaire binnenkomst was een vast onderdeel van elk Vollemaansfeest. Achter de koningin en haar partner liep vanavond een groep mensen die ik nooit eerder had gezien.

'Dat zijn ze,' siste Anatolie. 'Stelletje chagriijnen, vindt u niet?'

Ik vond de Nachters er niet chagriinig uitzien, maar enkel verdrietig. Ze waren bijzonder bleek, met een bijna wasachtige huid en diepliggende ogen, vurig en donker. Ze waren allemaal gitzwart gekleed. Vooral het stel dat vooraan liep, trok veel aandacht. De lippen van de vrouw waren smal en vuurrood gekleurd, al kon ik niet zien of dat van nature of kunstmatig was. Haar nagels waren in dezelfde kleur gelakt. Haar man en zij hadden een mager, aristocratisch uiterlijk: scherpomlijnde wangen en kaken, een spitse, arrogante neus en donkere, boogvormige wenkbrauwen. Ze vormden een aantrekkelijk stel: hij met een ruim hemd, strakke broek en hoge laarzen, zij in een nauwsluitende jurk met een diep uitgesneden hals die weinig aan de verbeelding overliet. Ik ontdekte Tati tussen de menigte, vlak bij Ileana, met haar donkere haar dat glansde onder de gekleurde lichtjes op de open plek. De boskoningin wenkte. Mijn zuster stapte naar voren en maakte een

diepe, sierlijke buiging. Even later werd ze aan de nieuwkomers voorgesteld. Ik voelde opeens een koude rilling door me heen gaan. Als Ileana iemand uitkoos om onder de aandacht van het Nachtvolk te brengen, zou het eigenlijk niet een van de mensenkinderen van Piscul Dracului moeten zijn, maar een van de ontzagwekkende figuren uit haar eigen volk, zoals de grote Grigori of de machtigste van de waarzeggers. Ik zag hoe de zwartgelaarsde vreemdeling Tati's hand optilde en er in een koel gebaar van begroeting een kus op drukte, waarna de Nachters in de schaduwen onder de bomen leken te verdwijnen.

Ileana en Marin waren niet echt de baas in het Andere Rijk. Ze hadden alleen de leiding over het feest en kwamen tussenbeide als er ruzie onder de bosbewoners ontstond. Ze zorgden ervoor dat het dagelijks leven van het Wildewoud zijn normale gang ging. Vaak waren de bewoners van het Andere Rijk niet erg behulpzaam als iemand vragen stelde over hun rijk en de regels en wetten ervan, maar Paula had aan de tafel van de geleerden veel informatie opgepikt. We wisten dat degene die het middelpunt vormde, degene die de oude geheimen bewaarde en de krachtige magie uitoefende, Drăguța de bosheks was. Drăguța woonde al in het woud toen het kasteel Piscul Dracului nog niet eens bestond in de verbeelding van de excentrieke voivode die het had gebouwd. Ze woonde al midden in het woud toen de reusachtige eiken nog ontkiemende eikels waren. Drăguța kwam niet op Vollemaan dansen. Ze bleef in haar hut ergens diep in het ruigste en meest onbereikbare deel van het woud, en als iemand haar iets wilde vragen, moesten ze haar gaan zoeken, want uit zichzelf kwam ze niet naar hen toe.

Op een keer had ik gevraagd of Drăguța eigenlijk wel bestond. Eén keer maar. Op mijn twijfel werd gereageerd door een koor van geschokte kreten en gesis: 'Dat mag je niet zeggen!' 'Sst!' Alsof de heks ons overal beloerde en beluisterde... Drăguța bestond wel degelijk, en de angst voor haar was echt. In onze wereld fluisterde Florica bevend haar naam, en sloeg Petru telkens een kruisje wanneer hij die hoorde. Voor elk jongetje of meisje uit ons dal dat in het bos was omgekomen of in het meer was verdronken, bestond er een verhaal over Drăguța en haar volgelingen, over handen die vanuit het water omhoogkwamen om de ongelukkigen de diepte in te trekken. Voor elk kruisbeeld dat de dorpelingen aan de rand van het Piscul Draculuwoud hadden opgericht om de boze geesten op een afstand te houden, bestond er een legende over iemand die zich te ver in het bos had gewaagd en in

het net van de heks verstrikt was geraakt. Misschien was het geen wonder dat ons kasteel zo lang leeg had gestaan.

De boskoningin was klaar met het voorstellen van het volkje aan haar in het zwart geklede gasten. Toen ze te kennen had gegeven dat de muziek weer kon beginnen, gleed ze samen met Marin naar buiten op het grastapijt. Ik danste met Grigori, wiens afschrikwekkende uiterlijk verhulde dat hij in feite de beleefdheid zelve was. Ik danste met een bosman met haar dat uit sliertjes klimop bestond, en met een ander die in spinnenwebben was gehuld. De muziek drong door tot in mijn bloed en maakte mijn voeten beweeglijk en mijn benen soepel. Mijn hoofd zat vol kleuren en lichtjes; ik lachte om niets en voelde me beeldschoon. Pas toen de eerste dansen waren afgelopen en iedereen aan de rand van het gras stond terwijl het orkest even pauzeerde, herinnerde ik me weer dat vader die ochtend zou vertrekken. Zodra mijn gedachten aan de bedwelming van het dansen waren ontsnapt, zodra mijn lichaam niet meer op de betoverende muziek zwierde en zwaaide, merkte ik dat ik alleen nog maar kon denken aan de lange winter die ons te wachten stond, en aan hoe we het zonder hem zouden moeten redden.

Mijn ongerustheid moet op mijn gezicht hebben gestaan. Grigori kwam naar me toe om te vragen wat me dwarszat. Anatolie was van mening dat ik vast iets onder de leden had. Gogu liet merken dat hij mijn bezorgdheid had aangevoeld door zich in mijn nek, onder mijn haar, tegen me aan te vlijen. *Maak je niet druk, Jena. Ik ben er.* Het was fijn dat hij dicht bij me was, want op eens had ik het koud. Te midden van een feestvierende menigte voelde ik me ook eigenaardig eenzaam.

Terwijl we wachtten totdat het orkestje de tragere, verleidelijke muziek zou inzetten, die het startsein was voor de pareldans, verschenen er schalen vol lekkernijen: kleine cakejes in felle kleuren, figuurtjes gemaakt van gesponnen suiker, vreemde groenten die in de vorm van kastelen, bomen en reuzen waren gesneden, bergen glanzende vruchten die in de echte wereld pas de volgende zomer zouden verschijnen. Er gingen flessen țuică en vlierbesenwijn rond, en op dienbladen die gemakshalve ter hoogte van het middel zweefden, stonden glinsterende drinkbekertjes.

Op mijn zusjes hoefde ik niet te letten. In de afgelopen jaren hadden Tati en ik onze regels er telkens opnieuw bij hen ingehamerd, en ze hielden zich er onvoorwaardelijk aan, zelfs als ze in de ban van de muziek waren. De regels hielpen ons om niet te vergeten wie we waren en waar we thuishoorden. De Dansweide was

ons toevluchtsoord, ons pleziertje, ons avontuur. Maar we hoorden niet thuis in het Andere Rijk; we waren er slechts te gast dankzij een gelukkig toeval, niet omdat het ons recht was. Bovendien, zoals Tati een keer had opgemerkt, zou het feesten al snel gaan vervelen als je het elke dag deed. We waren sterfelijke meisjes, en op den duur wilden we allemaal een sterfelijk leven leiden. Voor de meesten van ons betekende dat een man en kinderen. Fronsend herinnerde ik me wat vader ons had verteld. Het zou afgrijselijk zijn om jong te moeten trouwen alleen om voor een erfgenaam voor Piscul Dracului te moeten zorgen. Dan had je geen vrije keus en zat je misschien de rest van je leven opgescheept met iemand aan wie je een hekel had. Onze vader was uit liefde getrouwd. Hij had zijn keus gemaakt zonder zich iets aan te trekken van wat anderen verwachtten. Ik dacht niet dat wij ons die luxe zouden kunnen permitteren, tenminste niet voordat een van ons een zoon had gebaard. Huiverend keek ik naar de Dansweide. Tot dusver hadden we geluk gehad. Wij bevonden ons in een ideale situatie. Ik hoopte dat ons geluk ons niet in de steek zou laten.

De muziek begon weer, en traag vormden de mensen van het Andere Rijk paren, waarna ze naar het grastapijt liepen. Gogu stootte me zachtjes aan met zijn koude neus, en ik voelde mijn huid tintelen.

Kijk. Dáár, onder de eiken.

Ik keek naar de plek waar het Nachtvolk zich een poosje geleiden in de schaduw van de bomen had teruggetrokken. De zwierrige man met de zwarte laarzen en zijn partner met de vuurrode lippen zag ik niet. Maar er was wel iemand anders. Zijn ogen waren even donker en ingezonken als die van het stel, en zijn gezicht was even bleek, hoewel hij asgrauw zag, eerder wit dan wasbleek, en zijn sombere lippen voller waren. Hij was jong, ongeveer van dezelfde leeftijd als onze neef Cezar. Hij droeg een zwarte mantel met een hoge kraag en lange mouwen, die van voren was dichtgeknoopt en tot aan zijn enkels kwam. Wat me vooral opviel was zijn onbeweeglijkheid. Hij leek amper te knipogen of te ademen, maar toch was hij opmerkzaam en keek hij met scherpe blik naar de bewegende menigte. Ik volgde zijn blik, en daar was Tati die over het gras liep om zich bij de dansers aan te sluiten.

Nu mijn zuster zestien was geworden, had Ileana haar kennelijk toestemming gegeven deel te nemen aan de dansen die vooral voor volwassenen waren bestemd. Tati liep hand in hand met een logge gestalte met een stomp gezicht: de trol Sten. Op haar wangen lag een blosje. Haar haar zat in de war door het dansen

en hing als een donkere zijden mantel over haar schouders. Haar jurk was simpel, maar onder de lichtjes van de Dansweide benadrukte de eenvoudige snit haar perfecte figuur. Er waren veel ogen op haar gericht, maar deze ogen waren anders. De man in de zwarte mantel keek naar mijn zuster alsof hij verhongerde. Zonder dat hij zelfs maar een spiertje hoefde te bewegen, kon ik de hunkering van zijn gezicht aflezen, en die bekleemde me.

Terwijl ik naar mijn zuster keek, die eerst met Sten danste, daarna met Grigori en ten slotte met een jongeman die ogenschijnlijk in vlindervleugels was gekleed, werd mijn onbehaaglijke gevoel sterker. Opeens nam ik een besluit. We moesten bij het kriecken van de dag opstaan om vader uit te zwaaien. We moesten afscheid van hem nemen met gezichten waarvan een opgewekt zelfvertrouwen afstraalde. Als we uitgeput waren na een nacht zonder slaap zouden we dat niet kunnen opbrengen.

‘Gogu,’ mompelde ik, ‘we gaan vroeg naar huis.’

Hij ging verzitten op mijn schouder en dook in elkaar. *Ik ben klaar om te vertrekken. Maak je geen zorgen, Jena. Wij zorgen voor alles, jij en ik.*

Nadat ik mijn zusters had geroepen, namen we formeel afscheid van Ileana en Marin en bedankten hen voor hun gastvrijheid. Ik keek rond en zocht het Nachtvolk, maar ik zag alleen een groepje ernstig kijkende uilen die op een tak van de dichtstbijzijnde eik zaten. Ileana zei echter: ‘Onze gasten waren onder de indruk. In hun deel van de wereld zijn mensenmeisjes niet dapper genoeg om naar zulke feesten te gaan. Ze vroegen naar jullie namen en zeiden iets over jullie schoonheid.’ Onder het praten liet ze haar blik over ons alle vijf dwalen, wat opvallend beleefd van haar was. Het complimentje was bijna zeker bedoeld voor Tati, of misschien voor Iulia. Stela was te jong om als schoonheid te worden bestempeld, terwijl de feeën die aan de wieg van Paula en mij hun gelukwensen hadden uitgesproken, hersens duidelijk belangrijker hadden gevonden dan uiterlijk schoon. Kortom, wij waren maar gewoontjes.

Vergezeld van een groepje mensen die zich verdrongen om onze lantaarns voor ons vast te houden, liepen we terug naar de boten. Alleen de aangewezen bootmannen brachten ons door de mist over het water terug naar onze eigen wereld. Gogu beefde van angst in mijn handen, en met zachte vingers kalmeerde ik hem. Toen mijn voeten de vertrouwde oever raakten, voelde ik de vlag van opluchting die me op die plek altijd overspoelde. *We zijn weer terug. Ik heb over hun veiligheid gewaakt.*

Daarna ging het langs de Beestengalerij – het geschuifel van de waterspuwer was achter ons te horen totdat hij zijn eigen ingang had bereikt – en omhoog door het lange, kronkelende trappenhuis naar de poort.

Hier geen schaduwspel, alleen handen die eenvoudig op de stenen muur werden gelegd. Ik was de laatste. Toen mijn vingers het ruwe oppervlak raakten, zwaaide de poort open en konden we onze warme slaapkamer binnengaan.

De jongsten vielen in slaap zodra hun hoofd het kussen raakte. Tati verzamelde de japonnen die ze hadden uitgetrokken en drapeerde ze over de eikenhouten kist, terwijl ik Iulia hielp de speldjes uit haar haar te halen. Tegen de tijd dat ik me vermoeid in mijn nachtpon hees, was ze niet meer dan een zacht ademende gestalte onder haar dikke dekbed.

‘Jena?’ Tati’s stem klonk zacht toen ze in bed rechtop ging zitten. Ze borstelde haar donkere krullen uit.

‘Hm-m?’ Ik vulde Gogu’s waterbakje uit de kruik, en zorgde dat hij het behaaglijk had voor de rest van de nacht. Ernstig keek hij toe, een vage groene gestalte op het tafeltje naast het bed dat Tati en ik deelden.

‘Zag je die vreemde jongeman?’ vroeg mijn zuster. ‘In die zwarte mantel?’

‘Hm-m. Ik dacht dat je hem niet had opgemerkt.’

‘Ik vraag me af wie hij was,’ mijmerde Tati geuwend.

Toen het waterbakje naar Gogu’s zin was neergezet, kroop ik in bed. De warmte van het dekbed van ganzendons voelde zalig op mijn vermoeide benen. In de stilte van de kamer kon ik een zacht gespetter horen.

‘Een van hén,’ zei ik, en mijn oogleden vielen neer van de slaap. ‘De Nachters. Je weet wat er over hen wordt gezegd: ze zijn gevaarlijk, slecht. Dood en levend tegelijk, op de een of andere manier. Ze kunnen alleen in het donker naar buiten en hebben mensenbloed nodig om te overleven. Ik hoop dat ze van Ileana niet mogen blijven. Heb je met een van hen gesproken? Ik zag dat Ileana je voorstelde. Wat vond je van ze?’

‘Koud,’ zei Tati. ‘Heel koud.’

Het was een tijd stil, en ik dacht dat ze in slaap was gevallen. Opeens klonk haar stem, een gefluister in het duistere vertrek. ‘Ik vond dat de jongeman er verdrietig uitzag. Verdrietig en... interessant.’

‘Als je het aan Florica vraagt,’ zei ik, ‘zegt ze dat Nachters er alleen op uit zijn om hun tanden in je nek te zetten.’

Maar mijn zuster sliep al. Toen het licht werd en buiten de vogeltjes begonnen te tjilpen, lag ik nog klaarwakker te piekeren over de komende winter en of het dom van me was geweest om vader gerust te stellen dat we ons wel konden redden. Na een poosje sprong Gogu uit zijn badje en installeerde zich op het kussen naast mijn gezicht. Hij maakte een grote natte plek op het linnen. *Ik ben er. Je vriendje is er.* Ik was nog steeds wakker toen de zon aan de horizon opkwam, ergens achter het woud, en Florica beneden in de keuken met potten en pannen begon te rammelen bij het klaarmaken van het ontbijt.